

ako nadučitelj Farkaj cele noči kroka in kvarta in popiva; s tem si pač ne bode svoje „nerozumnosti“ ozdravil. Ali proti temu protestiramo odločno, da bi se jezo izpuščalo nad nedolžnimi otroci v šoli! Ker se odrašeni od prvaške bande ne pustijo zatirati, hoče se otroke mučiti in trpinčiti. Ali potem bi ne bila šola „učilnica“ marveč „mučilnica“. Do krvi se otroke pretepava. In ko so se prišle stranke pritoževati k vrlému šolskemu načelniku g. Francu Rebernak ter je ta nadučitelja opozoril na § 419, je Farkaj šele divjati pričel. Svojo jezo je znesel v šoli nad Rebernakovim nedolžnim otrokom (v II. razredu), kateremu se je tako zausnica podelila, da so se sledovi roke še 10 dni poznali. Temu divjaštvu mora biti enkrat konec. Farkaj naj gré v Rusijo za carjevega rablja, naše otroke pa ne pustimo pobijati. Dosedaj nismo hoteli stvar sodnji naznaniti. Čujemo, da je politična oblast prizadejim gospodom učesa navila. Ali prvi slučaj pretepavanja otrok, ki se nam zopet naznani, imel bode sodnijske posledice. Toliko javnosti na znanje in neumni zagovornici poštenjakov á la Horvat ter učiteljskih pretepačev „Slogi“ v odgovor. Ali je dovolj? Ako ne, povedali bomo še kaj zanimivega!

Črna kuga v Vurbergu. Prijatelj našega lista nam piše: Morda ste tudi Vi, g. urednik, naleteli kedaj v Gradcu na velikega močnorastlega človeka, ki je vlekel majhen voziček po mestu, za klobukom veliko srpasto rudečo pero, zraven popeval žalostne pesmi lastnega sklada. Voziček bil je nekako podoben onim vozičkom, ki jih prodajajo tukaj Hrvatje na ptujskem sejmu za 3 kronge s kolesi vred. Za njim je drla graška otročad in kričala: „Waldteufel, Waldteufel“. ... To je bil znani „Grazzer Waldteufel“. Ta prikazen bila je jako smešna. — Ednako sem občutil, ko sem slišal, da se je tudi naš ponosni župan ponižal in vlekel ednak voziček od svoje hiše k sosedu A. K., cerkvenemu ključarju. Rudečega peresa je manjkalo in popeval ni, sicer bi bila graška podoba pred Vami. Smešno, kaj ne? Da bi le ne bilo tako žalostno, ker peljal je — nekega občinskega reveža. ... Tega ubožca dobil je iz sosedne fare, kjer je doživel 67. leto svojega pobožnega življenja. Bil je čestkrat svojda romarjev na sv. goré, vsak praznik in tudi delavnik molil rožni venec v cerkvi na glas. Iz tega pač sklepam, da je bil pobožen starček. Zato je upal, da bode med pobožnimi vurberskimi ovčicami dobro sprejet. Pa glejte! ko so ga spravili pri županu iz voza, hoditi ni mogel več (župana pa slučajno ni bilo doma) prosil je z povzdignjenimi rokami, naj mu grejo po gospoda. Županova tašča, prevžitkarica pri istem, ki je že več siromakov dala dušno oskrbeti, hotela je tudi temu želje spolniti, ko bi ne prišel poprej župan domov. V spremstvu U. D. ogledal si je reveža, nato se zadril nad taščo, češ, „ta še ne bo hin, če pa bo, pa tudi ni nobena škoda; čez to moramo meti sejo, za silo pa ga bomo dali od hiše do hiše“ (kakor vsakega!) Nato je zapregel samega sebe in spravil na zgoraj označeni način reveža k sosedu A. K., cerkvenemu ključarju (seveda brez rudečega peresa). Tam je ukazal: „Za sedaj ga imej vsak po en dan, Horvat pa 4, dokler odbor drugače ne odloči!“ To je tisti Horvat Leopold, ki je „Štajerca“ poslal zadnjič en dopis. Zato mora sedaj štiri dni ubožca imeti. Za njega menda ni to huda kazen, pač pa bi bila za našega predstojnika, ki ga je imel samo čez noč, potem pa za cerkvene ključarje, ker prvi ga je že drugi dan zapeljal na kankolah k sosedu, pri drugem pa sploh ni hotel živeti, ampak tudi prvo noč v hlevu izdihnil (vsled „črne kuge“ umirajo naši ubožci redoma v hlevih!) V nedeljo mu je baje hotel J. K. po gospoda, pa jih ne bi dobil ker so imeli „teater“. V „teatru“ so igrali „Židova krošnja“; ni bilo veliko poslušalcev, pa tudi nič zanimivega. Vendar pripravljajo drugo igro, ki ji pravijo: „duhovska mošnja“, ta bo še manj zanimiva, ker je tak vsakemu znana. Vse to se godi v pobožni občini Vurberg pri županu, cerkvenih ključarjih in enakih. Vsi ti berejo „Slov. slepar“ nò „Gospodar“, nimajo pa pojma o ljubezni do bližnjega. To pač niso „Slogaši“, naprednjaki, narodnjaki, kaj še le „Štajercijanci“. To so vurberski funkcionarji. Po njih delih jih lahko spoznate. ... Opozorimo končno tudi oblast na to čudno „kugo“ v

Vurbergu, da bi jo končno zatrla sebi v čast in občanom v blagor. Gosp. župniku smo tudi že v prvem dopisu izrekli željo, da bi se ogledali s svojo oblastjo te turške razmere, pa nič ni bilo; v odgovor so zadnjič oznanili, da v petek in nedeljo ne morejo na spoved, ker imajo druge posle. To je tako: v petek imajo šolo, v soboto študirajo pridigo, v nedeljo imajo cerkvena opravila in „teatre“... Viš-ga, Viš-ga.

Iz Polenšaka prišla je zadnje dni cela vrsta poštenih faranov v naše uredništvo, ki so se vsi kruto pritoževali, kako surovo in neotesano je pričel nastopati tamošnji župnik Podplatnik. Kdo je ta Podplatnik, to vedo naši čitatelji že itak dobro, kajti imeli smo z njim že začasa njegovega kaplanovanja mnogo opraviti. Ko je dobil dobro faro v Polenšaku, postal je malo mirnejši. Ali zdaj mu je menda zopet politična kri zavrela. Župnik je kupil novo obhajilno mizo. To se pravi: kupil jo je, ali plačal jo seveda ni. Zdaj pa zahteva, da naj mi farani skupaj damo. Res so že nekateri ljudje dali. Ali vsi pa nimajo vedno gotovega denarja na razpolagi, kar je pri današnjih kmetijskih razmerah gotovo razumljivo. Zaradi tega pa je Podplatnik zadnje nedelje na prižnici kar besnel in divjal. Pridigal ni in niti evangelija ni čital. Ali začel je vpiti, zakaj vsi farani ne dajo denarja, da smo farani samo „šnopsarji“ in „faloti“ ter „lumpi“, da smo kmetje taki kot „Mica Kovačeva“, ki je pila, nič plačala itd. Lepe besede od duhovnika v cerkvi, kaj? Ja, ja, vbogi kmetje pač nimajo toliko denarja, kakor Podplatnik, ki je nekemu paru za eno zaroko računil 19 kron. Kmetje niso „faloti“, ker plačujejo duhovnikom mnogo in še naprej. Pred kratkem je nekdo umrl in ko je prišel sin v farovž praviti, da so oče umrli ter je prosil za zvonenje, je fajmošter zahteval, da plača naprej. Kmetje niso „šnopsarji“. Vprašamo, kdo se je pa lansko leto pri zbirci v Zamanjcih z mežnarjem Tonetom pri neki hiši tako slivovke napil, da se je vsa nabrana jajca pobilo? ... Podplatnik nam je raz priznice tudi očital, da hočejo kmetje „na borgo“ pokopani biti. Je pač pozabil, da spada pokopavanje mrličov med krščanske čednosti. Kmetje so pač zemljo za zadnji počitek že davno plačali! Najgrše pa je bilo, da je Podplatnik na prižnici vpil, da farani v Polenšaku niso fajmoštra vredni, ker so baje prejšnjega župnika „v grob spravili.“ Seveda, res je, da so kmetje pokojnika v grob dali. Kaj bi tudi v mrličem? Politični farji seveda niti mrliča ne pokopljejo, ako se jim ne plača naprej. ... G. Podplatnik, kdor seje veter, žel bode vihar!

„V imenu Božjem!“ — to geslo nosi na čelu svojih zavarovalnih polic „Vzajemna zavarovalnica proti požarnim škodam in poškodbi cerkvenih zvonov“ v beli Ljubljani. Geslo je lepo, ima pa seveda le ta namen, da nezavedne pobožne ljudi na prvaški lim spravi. „V imenu Božjem“ napravi ta kranjska zavarovalnica svoje ne vedno preveč „krščanske“ kšefte. ... Zanimivo je, da ta zavod nemškimi šparkasam hudo nasprotuje in jih menda tudi „v imenu Božjem“ celo bojkotira. Posebno jezo ima ta prvaška zavarovalnica na vrló, zanesljivo in izborno napredujočo mestno šparkaso v Brežicah. Dokaz temu le sledeči slučaj: Pravni zastopnik neke stranke, ki je iskala posojilo, potreboval

je za obremenjenje nekega objekta potreboval konkurz. Za vinkuliranje. Ali zavarovalnica tega ni lejo dolžna izročiti, ker bi bil ta spis v korist špasa tudi mestne občine v Brežicah določen. Škara zdaj pravico se je to zgodilo? To postane šele po celi stvari ako se prečita pismo, katerega je ta poštar V Orrelna prvaška zavarovalnica nekemu po daljši iskajočemu prosilcu dne 9. februarja 1911 asprotnil sala. Dotočno predzno pismo se glasi: — „Ihri nič poška hranilnica v Brežicah nam jako nasprotuje. Slepa in vsled tega nismo dolžni v njeno koristnec Vinkulacijo izgotoviti. Zakaj niste šli v svoj čas v slovensko posojilnico; vsaj je vedno vedno Brežicah, v Krškem jih je več, tudi v Kostanjevici čude sicer je pa sedaj tako že skoro v vsaki farjem času. Tako stoji torej stvar! Čudno, da ta praviti. B. „vzajemna zavarovalnica“ ni priporočala „gla je ta posojilnico“ v Ljubljani ali kakšni ednani na ta prvakov obkradeni in zavoženi denarni zajo zago Sicer pa še nekaj, kar se gotovo ne stri. V A geslom „v imenu Božjem“: Zato torej, kôdovinc „vzajemna zavarovalnica“ bogvè iz kakih teno in kov na vrló napredno šparkaso jezi in toditelje naj bi vbogi slovenski kmetje, ki iščejo kôf septen trpeli? Ako ljubljanska zavarovalnica kahlidkival krivico trpi (kar sploh res ni!), naj primèsled tega tičnika, ki ji to krivico dela in naj ga kônja in niji pokliče. Grdo, brezvestno in prav pralnomna pa je, ako se dela od strani te „pobožne“aredili. varovalnice kredit iskajočim kmetom težavkusil. I se jim svoje sovraštvo nalašče kaže. Fejlóvek, I kmetje v okolici Brežic, zapomnite si to pojanju! janje „vzajemne zavarovalnice“ in pokažite V I vaškim hujskačem hrbet! Ako bi bila ta zroh. Lo rovalna sploh kakega večjega pomena, no, povalca bi se ji brežiška šparkasa gotovo za njeno sla. Um priganjača primerno zahvalila, — tako pò u d l, vredno . . . ices v . . .

Iz zgornje Radgone se nam poroča: Tino spo imamo dve posojilnici, eno prvaško in eno Vel fajznovko (Vorschusskasse). Ta rajfajznovka nastal (z bankerotno ljubljansko „Glavno posojilniobhištva“ ni česar opraviti in ni bila z njo nikili, da v nobeni zvezi ter tudi ni pri celemu pole. Na v nobenem oziru prizadeta. Pač pa je prizaboroko. prvaška posojilnica, kakor smo v zadnji šteta Fra poročali. Na ta razloček opozarjamo javnostleško r

Zahvalite se hujskačem! V Ciršakapolnišni se dali nekateri kmetje od prvakov v divje. Sl vraštvu proti nemškemu „Schulvereinu“ naško so skati. Ta nahujskana druhal je pri otvordaj je nemške šole tuje goste z najgršimi psvočpokoril napadla. Zato so ti tožbo zaradi žaljenja ta Po vložili. Pred mariborsko sodnijo so bili obsojeviderni stara že zaradi žaljenja predkaznovana posestnal tr Alojzija Hammer na 50 K globe, Jožef Ham S na 20 K globe in Alojzija Hammer mlajša sv. Kr 2 dni zavora. Nahujskance je zagovarjal prvaško zav klerikalni advokat dr. Leskovar. Zdaj naj zahvaljijo onim, ki širijo gonjo in sovraštvo naših krajih.

Pošta v sv. Barbari v Halozah. S 1. m com pričela se je v sv. Barbari raznašati po za Gruškovce, Brezovce, Velikagora, Kokos Ankenstein, Dolano, Gradiš, Slatina, Veliki mali Okič, Pohorje, sv. Lizbeto, Majc in Podrih i. s. dvakrat na teden. Poštne nabiralnike se postavilo v Gruškovce, Brezovcu, Ankenstein Gradišu in sv. Lizbeti.

Prvaški konkurz. Iz Žalca se poroča, da prišel znani prvaški zagriženec E. K. ukec

Vohuni.

Poročali smo že, da so v Lvovu zaprli neko žensko Weber, ki stoji na sumu, da je za Rusijo proti Avstriji špionirala. Ko so jo zaprli, prišel je neki baron pl. Strube, ki je rekel, da je njen ženin in se je hudo zanjo potegaval. Oblasti pa njegovim trditvam o ženski nedolžnosti niso hoteli verjeti in so dale še barona Strube pod ključ. Naša slika kaže oba obdolženca. Preiskava bode dognala, kaj je na tej stvari.

Ali si se že na

„Štajerca“

naročil? Ako ne, stori to takoj!

Fri. Weber Baron von Strube
Zur Lemberger Spionage-Affäre.